

R O M Â N I A
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA I CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 01 octombrie 2024

Președinte : x
Asistenți judiciari : x
x
Grefier : x

Pe rol, judecarea cererii având ca obiect „calcul drepturi salariale”, formulată de formulată de reclamantii x în contradictoriu cu pârâții x.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul expune referatul cauzei, după care:

Instanța, procedând la verificarea competenței, în conformitate cu disp. art. 131 raportat la art. 95 pct. 1 Cod procedură civilă, constată că este competentă general, material și teritorial să judece pricina.

Din oficiu, pune în discuție sesizarea Inaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OUG 62/2024 cu problema de drept: dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor Legii 157/2020 pentru completarea Anexei VI la Legea cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, judecătorii, judecătorii pensionari și asistenții judiciari sunt îndreptățiți a beneficia de drepturile salariale rezultate prin includerea unui spor salarial de bază de 25% corespunzător nivelului maxim de secretizare (SSID).

De asemenea, pune în discuție, în baza dispozițiilor art. 2 alin. 3 din OUG nr. 62/2024, suspendarea judecării prezentei cauze.

În baza disp. art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 și 3 din OUG nr. 62/2024, reține cauza spre soluționare cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea unei chestiuni de drept precum și cu privire la suspendarea judecării cauzei.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării de față, constată următoarele:

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 23 octombrie 2023, înregistrată sub nr. 3711/86/2023, reclamantii x în contradictoriu cu pârâții x, judecători, în funcție/pensionari și asistenți judiciari, în funcție/a căror mandat a încetat, în cadrul Tribunalului Sălaj au solicitat:

1. Obligarea pârâților la stabilirea/calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale dintre cele încasate și cele rezultate prin includerea unui spor la salariul de bază de 25%, corespunzător nivelului maxim de secretizare (SSID) pe care îl dețin, prin efectul legii, în calitate de judecători și asistenți judiciari, în exercitarea funcției cu acces la informații clasificate, în favoarea fiecărui reclamant, proporțional cu perioada lucrată în cadrul fiecărui pârât, începând cu data de 30 iulie 2020 - data intrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 157/2020 (publicată în MO nr. 662 din 27 iulie 2020) pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice (publicată în MO nr. 492 din 28 iunie 2017) - și în continuare, la zi și pentru viitor, fără a fi afectate de

dispozițiile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, drepturi actualizate cu indicele de inflație la data plății efective;

2. Obligarea părților la plata către reclamanți, proporțional cu perioada lucrată în cadrul Tribunalului Sălaj și a judecătoriilor arondate, a dobânzii legale penalizatoare aferente diferențelor de drepturi salariale astfel stabilite, începând cu data scadenței fiecărui drept și până la data plății efective

În motivarea cererii, reclamanții au arătat că au calitatea de judecători și activează/au activat (pentru reclamanții x, care în prezent sunt pensionați) în cadrul Tribunalului Sălaj și a judecătoriilor arondate acestuia (în speță Judecătoria Zalău pentru reclamanta x care a promovat la Tribunalul Sălaj începând cu data de 15.11.2022), în perioadele menționate pentru fiecare reclamant potrivit tabelului anexă prezentei cereri de chemare în judecată. În mod similar, au arătat că și reclamanții asistenți judiciari se află în aceeași situație, reclamantei x fiindu-i încetată calitatea de asistent judiciar la data de 20.09.2023.

Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și HG nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România reglementează, în mod clar, unitar și imperativ, obligațiile și atribuțiile persoanelor cu acces la informații clasificate.

Or, din această perspectivă, se impune ca toate persoanele care ocupă o funcție cu acces la informații clasificate să beneficieze, fără discriminare, de același tratament juridic de care se bucură celelalte categorii profesionale enumerate în cuprinsul dispozițiilor prevederilor art. 151 din cap. U al Anexei nr. VI din Legea-cadru nr. 153/2017 privind personalul plătit din fonduri publice, introdus prin Articolul unic din Legea nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial nr. 662 din 27 iulie 2020, aflate într-o situație comparativă din punct de vedere al activității și atribuțiilor.

În acest context, au arătat că prin Legea nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, s-a stabilit că: „Personalul militar, polițistii, polițistii de penitenciare, precum și personalul civil din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională care ocupă o funcție cu acces la informații clasificate din clasa secret de stat beneficiază de un spor la salariul de bază/solda de funcție depănă la 25%, în condițiile stabilite prin ordin al ordonatorului principal de credite. ”

De asemenea, potrivit dispozițiilor alin. (2) din lege, „Categoriile de personal și mărimea concretă a sporului prevăzut la alin. (1) se stabilesc în funcție de locul de muncă și certificatul/avizul de securitate deținut, obținut potrivit legii, precum și de nivelul de secretizare al informațiilor la care persoana are acces. ”

Or, deși sunt salarizate în baza aceleiași legi unitare de salarizare a personalului plătit din fonduri publice și ocupă funcții cu acces la informații clasificate, există categorii de salariați - cum este și cazul magistraților, care nu beneficiază de sporul acordat mai sus altor categorii profesionale care au, prin natura muncii lor, acces la aceleași categorii de informații.

Astfel, potrivit modificării aduse Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prin Legea nr. 157/2020, se poate observa că sporul de acces la informații clasificate este acordat în mod discreționar, fără o justificare reală, obiectivă și rezonabilă, doar anumitor categorii de salariați, dintre cei enumerați în mod expres la art. 7 alin. (4) lit. a - h din Legea nr. 182/2002.

În aceste condiții, prin neacordarea sporului tuturor categoriilor de salariați care, prin natura activităților pe care le desfășoară, au acces efectiv la informații clasificate, este încălcat chiar principiul fundamental constituțional ce vizează nediscriminarea, coroborat cu reglementările internaționale în materie, respectiv cu dispozițiile art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care garantează dreptul tuturor persoanelor la protecție

egala a legii împotriva oricărei discriminări și dreptul la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare.

Anterior, au mai existat situații în care magistrații au fost discriminați în raport cu alte categorii profesionale, situații care au fost corectate injustiție.

Astfel, prin Decizia nr. 46/2008 a Înaltei Curii de Casație și Justiție, a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că judecătorii, procurorii, magistrații - asistenți, precum și personalul auxiliar de specialitate, au dreptul la un spor de confidențialitate de 15%, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar, chiar dacă acest spor nu există reglementat în concret în actele normative de salarizare.

Astfel, în acea speță ce viza acordarea sporului de confidențialitate personalului din justiție în care s-a reținut că, deși acest spor nu era prevăzut în actele normative care reglementau salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, s-a apreciat că acesta se impune a fi acordat având în vedere că, prin neacordarea acestuia tuturor categoriilor de salariați care gestionează informații clasificate și secrete de serviciu, s-ar încălca unul dintre principiile fundamentale - principiul nediscriminării, precum și că s-ar aduce atingere legislației europene transpuse în dreptul intern.

În același timp, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia sa, a mai reținut că neacordarea acelui spor constituie o încălcare a principiului constituțional „pentru muncă egală sau de valoare egală, plată egală” consacrat de art. 41 alin. (4) din Constituție și art. 6 alin. (3) din Codul muncii.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, într-adevăr, stabilirea nivelului de salarizare este atributul exclusiv al legiuitorului care poate acorda drepturi de salarizare diferite pentru anumite categorii de personal în funcție de rolul, răspunderea și complexitatea atribuțiilor de serviciu ale diferitelor posturi, funcții și activități, însă acest tratament diferențiat trebuie să se refere doar la stabilirea salariului (indemnizației) de bază, a indemnizațiilor care constituie sumele plătite anumitor salariați în funcție de criterii specifice muncii sau de cheltuielile necesare pentru îndeplinirea obligațiilor de serviciu, cât și a adaosurilor la salariul de bază ce se acordă în funcție de performanțele individuale.

În ceea ce privește, însă, acordarea unor sporuri la salariul de bază, s-a arătat că acestea trebuie să fie acordate tuturor salariaților indiferent de posturile și funcțiile pe care le ocupa și de domeniul în care își desfășoară activitatea atât timp cât lucrează efectiv în condițiile prescrise de legea care reglementează plata sporurilor respective.

Or, tocmai în această ipoteză își regăsește aplicabilitatea și sporul prevăzut de Legea nr. 157/2020 care se impune a fi acordat, la acest moment, în mod nediscreționar și nediscriminatoriu, tuturor salariaților care ocupă o funcție și au acces efectiv la informații clasificate, indiferent de domeniul în care își desfășoară activitatea și competențele specifice, mai ales în condițiile în care toți aceștia își desfășoară activitatea în acord cu aceleași reglementări unitare stabilite prin Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și HG nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România.

Astfel, art. 7 alin. (4) lit. a-h din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, prevede că „(4) Accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat, respectiv secret de serviciu, potrivit art. 15 lit. d) și e), este garantat, sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului, pentru următoarele categorii de persoane: a) Președintele României; b) prim-ministru; c) miniștri; d) deputați; e) senatori; f) judecători; g) procurori; h) magistrați-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în concordanță cu atribuțiile specifice, sunt îndreptățiți să aibă acces la informațiile clasificate fură îndeplinirea procedurilor prevăzute la alin. (1)-(I). respectiv la art. 28, în baza unor proceduri interne ale

instituțiilor din care aceștia fac parte, avizate de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat după ce au luat cunoștință de responsabilitățile ce le revin privind protecția informațiilor clasificate și au semnat angajamentul scris de păstrare a secretului prevăzut la art. 36 alin. 13). " iar, potrivit alin. (5)... (5) Pentru judecători, procurori și magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, procedura internă prevăzută la alin. (4) se stabilește prin regulament elaborat de Consiliul Superior al Magistraturii și avizat de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat. "

Așadar, pentru categoriile de beneficiari la care se referă art 7 alin. 4 lit. a-h din Legea nr. 182/2002, printre care se enumera și f) judecători și g) procurori: accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat este garantat, fără condiționarea îndeplinirii procedurilor de verificare reglementate la art. 4 alin. (1)-(3) și fără autorizarea reglementată la art. 28 din lege, ceea ce conferă categoriilor de destinatari un drept superior în raport cu celelalte categorii cărora prin lege li s-a conferit dreptul de acces la astfel de informații.

Cu toate acestea, pentru personal bugetar plătit din fonduri publice din categoria destinatarilor Legii nr. 182/2002 și pentru care salarizarea este reglementată potrivit anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, respectiv. Personalul militar, polițiștii, polițiștii de penitenciare, precum și personalul civil din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, ca urmare a modificărilor aduse prin Articolul unic din Legea nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, s-a prevăzut un drept de natură salariată, superior, constând în acordarea unui spor de 25% din salariul de bază/solda de funcție pentru simpla apartenență la categoria de personal care ocupă o funcție cu drept de acces la informații clasificate ce constituie secret de stat, fără ca un astfel de beneficiu salariat să fie reglementat și pentru judecători și procurori a căror funcție intră, deopotrivă, în categoria de funcții cu drept de acces la informații clasificate ce constituie secret de stat și pentru care salarizarea este reglementată potrivit anexei nr. V la Legea-cadru nr 153/2017.

În plus, acordarea unui spor de 25% din salariul de bază sau solda de funcție pentru simpla apartenență la categoria de personal care ocupă o funcție cu drept de acces la informații clasificate ce constituie secret de stat, reglementat prin textul art. 151 din cap. 11 al Anexei nr. VI din Legea-cadru nr. 153/2017 privind personalul plătit din fonduri publice, introdus prin Articolul unic din Legea nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, NU este condiționat nici de respectarea plafonului de 30% privind nivelul maxim al sporurilor, prevăzut la art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

În acest fel, prin excluderea magistraților pentru care drepturile salariale sunt stabilite potrivit Anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, de la beneficiul sporului de 25% în discuție, reglementat prin textul art. 151 din cap. II al Anexei nr. VI din Legea-cadru nr. 153/2017 privind personalul plătit din fonduri publice, introdus prin Articolul unic din Legea nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, încalcă principiile fundamentale ale sistemului de salarizare consacrate prin însuși actul normativ de reglementare a acestuia.

Astfel, sunt încălcate principiile fundamentale ale sistemului de salarizare reglementat prin Legea-cadru nr. 153/2017, ca act unic de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, prin care la art. 6 se prevede următoarele:

„Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salariată se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicata, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege:

b) principiul ne discriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

d) principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor;..."

Așadar, concepția legiuitorului pe care s-a fundamentat construcția sistemului unic de salarizare prin Legea nr. 153/2017, este aceea a stabilirii unui nivel de salarizare cu respectarea principiului legalității și egalității în drepturi în sensul de egalizare a nivelului salariat pentru aceeași categorie de funcții, inclusiv din perspectiva nivelului sporurilor acordate pentru beneficiari care se află în aceeași ipoteză de reglementare a normei legale. În cazul de față aceeași ipoteză de reglementare a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 182/2002.

Noțiunea de discriminare este definită la art. 2 alin. (1) din OG nr. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, „prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Textul art 15' din cap. II al Anexei nr. VI din Legea-cadru nr. 153/2017 privind personalul plătit din fonduri publice, introdus prin Articolul unic din Legea nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, creează un tratament preferențial, încălcând în mod nepermis principiul nediscriminării consacrat prin prevederile art. 16 în corelare cu cele cuprinse la art. 41 alin. (4) din Constituție, între diferite categorii profesionale, judecători, procurori versus personalul militar, polițiștii, polițiștii de penitenciare, precum și personalul civil din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, aliate în aceeași ipoteză a normei de reglementare care, prin natura funcției ocupate le conferă un drept de acces la informații clasificate ce constituie secret de stat.

Sporul de 25% din salariul de bază/solda de funcție reglementat de textul legal a cărei neconstituționalitate este invocată, acordat în considerarea ocupării unei funcții cu drept de acces la informații clasificate ce constituie secret de stat, este unul distinct în raport de obligațiile profesionale specifice reglementate pentru fiecare categorie de personal, prin statute proprii. În considerarea atribuțiilor de serviciu obișnuite, aparținând funcției ocupate, în sine, cum ar fi obligația de a respecta secretul profesional/obligația de confidențialitate prevăzute la art. 91 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 15 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328 din 24 august 2005 sau art. 5 din Capitolul VIII al Anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 aferentă familiei ocupațională de funcții bugetare "Justiție".

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere. În esență, doar pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional.

Așadar, în mod constant. Curtea Constituțională a reținut că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea dreptului sau a discriminării care a determinat, din pună de vedere normativ, încălcarea principiului, stabilind că

discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului.

În acest sens, a se vedea Decizia nr. 685 din data de 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 594 din data de 14 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din data de 15 noiembrie 2016, Decizia nr. 667 din data de 9 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din data de 19 ianuarie 2017, Decizia nr. 318 din data de 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din data de 23 iulie 2019.

Astfel, în jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

-politica salariată a personalului plătit din fonduri publice este realizată de legiuitor, în acest sens, Curtea a statuat că „este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment datn (Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011) și că „este de competența strictă a legiuitorului de a decide politica salariată” (Decizia nr. 886 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 22 iulie 2009). De aceea, stabilirea sistemului de salarizare pentru sectorul bugetar este un drept și o obligație a legiuitorului (Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006). Astfel, legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu altul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp.

De asemenea, ține de opțiunea liberă a legiuitorului încadrarea în categorii, clase și grade profesionale a funcționarilor publici (Decizia nr. 289 din 7 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 7 iulie 2005, și Decizia nr. 339 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 % din 15 august 2005).

-sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și alor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (Deciziile nr. 108 din 14 februarie 2006, precitată, nr. 693 din 17 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10 noiembrie 2006, nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, nr. 207 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, nr. 337 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 mai 2009, nr. 487 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 371 din 2 iunie 2009, nr. 876 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 17 august 2009, nr. 243 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, nr. 1.280 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 24 noiembrie 2010 și nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011).

-instituirea și diminuarea sporurilor, acordarea lor într-o anumită perioadă de timp. modificarea ori încetarea acordării lor, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică (Decizia nr. 667 din 9 noiembrie 2016, care face trimitere la deciziile nr. 728 din 24 octombrie 2006 și nr. 337 din 17 martie 2009).

Curtea, în jurisprudența sa referitoare la principiul egalității în drepturi, astfel cum acesta a fost dezvoltat în Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și în Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23, a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994).

De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014),

Așadar, Curtea a reținut că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Potrivit jurisprudenței sale, Curtea a stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediu constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

Reclamanții s-au prevalat de încălcarea principiului nediscriminării și au solicitat să se constate că pentru restabilirea ordinii de drept se impune uniformizarea acordării beneficiului sporului în discuție tuturor destinatarilor aflați în ipoteza de reglementare a normei legale, respectiv a art. 7 alin. (4) Ut, a-h din Legea nr. 182/2002.

O interpretare contrară ar conduce la încălcarea art. 14 din Convenție, precum și cele are art. 1 din Protocolul 12 la Convenție (CEDO).

Potrivit art. 20 alin. (1) din Constituția României, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Prin intermediul art. 20 din Constituție, dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului sunt direct aplicabile, inclusiv cele ale art. 14 din Convenție, precum și cele are art. 1 din Protocolul 12 la Convenție.

Caracterul obligatoriu al dispozițiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului nu se manifestă doar față de puterea judecătorească a unui stat, ci și față de celelalte puteri, legislativă și executivă, după cum rezultă și din paragraful 29 din hotărârea Curții Europene a

Drepturilor Omului în cauza United Communist Party of Turkey and others v. Turkey (133/1996/752/951), pronunțată la 30 ianuarie 1998.

Potrivit art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

Potrivit art. 1 din Protocolul 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului: 1. Exercițarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație. 2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în jurisprudența sa că drepturile salariale constituie un bun patrimonial în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului (cauza Aubert și alții și 8 alte cauze c. Franței, hotărârea din 9 ianuarie 2007, cereri nr. 31501/03, 31870/03, 13045/04, 13076/04, 14838/04, 17558/04, 30488/04, 45576/04 et 20389/05; Pine Valley Developments Ltd și alții c. Irlanda, hotărâre din 29 noiembrie 1991 § 51; Dangeville c. Franța, hotărâre din 16 aprilie 2002, § 48; Lecarpentier c. Franța, cerere nr. 67847/01, §§ 37- 38, hotărâre din 14 februarie 2006).

De asemenea, legat de art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenție, atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

Instanța europeană a decis, în mod constant, că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-fi găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag. 60, 23 iunie 1993, Hojffman c/Autriche, parag. 31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996, Stubbings et aut res c/Royaume- Uni, parag. 75).

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a stabilit principiul egalității ca fiind unul din principiile generate ale dreptului comunitar, în sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv, (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguagilo Zuechero and others, Cauza 106/83, 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synctairismon Dtacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91).

Potrivit art. 2 din OG nr. 137/2000:„ (1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasă, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice. (2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe. (3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile.

criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1) fața de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare. "

Din această perspectivă, se impune ca toate persoanele care ocupă o funcție și au acces efectiv la informații clasificate să beneficieze, în mod nediscriminatoriu și nediscreționar, de același tratament juridic în ceea ce privește acordarea sporului, indiferent de domeniul în care își desfășoară activitatea sau de alte atribuții specifice, mai ales în condițiile în care toate acestea lucrează în acord cu aceleași reglementări unitare stabilite prin Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și HG nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România.

În drept, au invocat prevederile Legii nr. 157/2020 pentru completarea anexei nr. VI la Legea - cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, precum și art. 253 alin. (1) și (2), art. 266, art. 270, art. 272 și art. 275 din Codul muncii, Decizia nr. 685 din data de 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 594 din data de 14 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din data de 15 noiembrie 2016, Decizia nr. 667 din data de 9 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din data de 19 ianuarie 2017, Decizia nr. 318 din data de 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din data de 23 iulie 2019, prevederile art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, precum și cele statuate prin Decizia nr. 46 din data de 15 decembrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

Reținând că prezentul litigiu face parte din categoria celor pentru care este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond întrucât asupra acesteia instanța supremă nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, Tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu următoarea întrebare:

1. Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor Legii 157/2020 pentru completarea Anexei VI la Legea cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, judecătorii, judecătoria pensionari și asistenții judiciari sunt îndreptățiți a beneficia de drepturile salariale rezultate prin includerea unui spor salarial de bază de 25% corespunzător nivelului maxim de secretizare (SSID).

Drept urmare, văzând că potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dosarele având ca obiect drepturi salariale ale personalului bugetar, chiar dacă ele sunt aflate în primă instanță,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E :**

În baza art. 2 din OUG 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept: **Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor Legii 157/2020 pentru completarea Anexei VI la Legea cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, judecătorii, judecătoria pensionari și asistenții judiciari sunt îndreptățiți a beneficia de drepturile salariale rezultate prin includerea unui spor salarial de bază de 25% corespunzător nivelului maxim de secretizare (SSID).**

Suspendă judecarea cauzei, având ca obiect „calcul drepturi salariale”, privind pe reclamantii x și pârâții x, până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării.

Prezenta se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție și se va comunica prin email către curțile de apel și tribunalele din țară.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 01 octombrie 2024.

Președinte,

Asistenți judiciari,

Grefier,